WASHINGTON D.C.

І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740
Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125

РІК LXV Ч. 202. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 21-го ЖОВТНЯ 1958 6 ЦЕНТІВ — 6 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, OCTOBER 21, 1958 No. 202. [illegible] XV

МОЖЕМО ГОВОРИТИ ПРО МИР ТІЛЬКИ ЗІ СТАНОВИЩА СИЛИ — ЗАЯВЛЯЄ ПРЕЗИДЕНТ

Денвер, Колорадо. — Продовжуючи свою передвиборчу поїздку по західніх стейтах, президент Айзенгавер зупинився в неділю дня 19 жовтня ц. р. у Денвері в Колорадо для підготови своїх найближчих двох виступів у Лос Анджелесі і в Сан Франсіско. Свої промови, запляновані на понеділок 20 жовтня в Лос Анджелесі і на вівторок у Сан Франсіско Президент опрацював з допомогою двох своїх найближчих співробітників у редагуванні промов, Брайса Н. Гарлова та д-ра Мелколма С. Муса. Обидві промови будуть передавані телевізійними стаціями для населення одинадцяти західньо-американських стейтів. Крім того, в політичних колах сподіваються, що під час свого перебування в Сан Франсіско Президент відбуде спільну зустріч з губернатором Ґудвином Дж. Найтом, який кандидує на сенатора від республіканської партії і з сенатором Вільямом Ф. Новлендом, який кандидує на губернатора Каліфорнії, і якому губ. Найт відмовляє своєї підтримки.

Почав свою поїздку през. Айзенгавер в п'ятницю минулого тижня виступом у Сідар Репідс в Айові. Промовляючи до 87,000 фармерів, що брали участь в кукурудзяних „обжинках" (святі врожаю), Президент назвав їх, представників хліборобського стану Америки, найактивнішими борцями у змаганнях за волю. Він пригадав, що американські хлібороби далеко перевищують продукцію рільників в СССР, бо продукція американських фармерів у відношенні до совєтської є як 5:1. Айзенгавер твердив, що фармерська продукція стала добрим засобом для американської закордонної політики. „Комуністи можуть збудити ненависть в людських серцях, але не можуть вдоволити людських шлунків". Президент твердив, що „ми можемо говорити про мир зі становища сили, а не з позиції страху". Америка мусить вести свою політику й жити згідно з нашими засадами, а не на основі вартости чи невартости чужих територій. Президент дістав таке саме оваційне прийняття від фармерів, яке перед ним дістав головний демократичний промовець, сенатор із Мессачусетс Джан Ф. Кеннеді, який готується кандидувати на президента в 1960 році від своєї партії. Президент підкреслив, що в цьому році прибутки фармерів вже збільшилися на 20 відсотків; що прибуток на кожну фармерську особу є в цьому році рекордовий; загальний фармерський прибуток в цьому році має бути рекордово великий; фармери все ще мають клопоти, казав Президент, але уряд думає над їх позитивною розв'язкою. Сенатор Кеннеді казав, що фармери мають добру пам'ять, і цьогорічна поправа в фармерстві не дозволяє забути того, що було під час попередніх років урядування Айзенгавера.

Ніксон закликає республіканців до „загальної виборчої офензиви"

Денвер, Колорадо. — Віцепрезидент Річард М. Ніксон при кінці тижня промовляв в Вайомінґу і в Денвері і остерігав республіканців, що президент Айзенгавер не може виграти сам виборів, коли не матиме підтримки від всіх республіканців, які повинні перейти до „загальної виборчої офензиви". Ніксон твердив, що участь Президента в виборчій кампанії „буде сильним поштовхом" для республіканців і допоможе зруйнувати передбачення тих, які вже тепер говорять про поразку республіканців. На думку Ніксона, президент Айзенгавер ще й тепер „має велику популярність між членами обох партій". Ніксон вірить, що перша велика промова Айзенгавера в Лос Анджелесі, Каліфорнія, дасть зброю в руки республіканців і розвіє серед них апатію, бо Президент говоритиме про великі і незаперечні успіхи свого уряду в ділянці внутрішньої і закордонної політики. Коли республіканці вестимуть загальну виборчу офензиву відтепер до дня виборів, то „передбачувана деким їхня поразка буде 4-го листопада їхньою великою перемогою", — казав віце-президент.

ЗДА і Польща погодилися на відкриття консулятів в Познані і Шикаґо

Вашинґтон. — 18-го жовтня уряди ЗДА і Польщі погодилися в тому, щоб відкрити американський консулят в Познані, а польський в Шикаґо. ЗДА вибрали на осідок свого консуляту Познань тому, що американські підприємці беруть участь в Познанській виставці, а комуністична Польща вибрала Шикаґо, бо там живе найбільше поляків в цій країні. Відкриття консулятів було потрібне і з огляду на те, що Польща, — це єдина сателітна країна, яка дістає економічну допомогу від ЗДА. Давніше польські консуляти в цій країні були в Шикаґо, Ню Йорку, Дітройті, Питсбурґу і Сан Франсіско, а американські були в Познані, Кракові і Ґдині. Гадають, що й інші консуляти будуть відкриті, якщо взаємини ЗДА і Польщі будуть поширюватися. Польща, — це єдина комуністична держава, яка має консуляти в цій країні.

ГУБЕРНАТОР ГАРРИМАН ІНТЕРЕСУЄТЬСЯ ПРОБЛЕМАМИ ЕТНІЧНИХ ГРУП

Аверел Гарриман

Ню Йорк. — Губернатор Аварел Гарриман, що є демократичним кандидатом на перевибір на губернатора нюйоркського стейту, виявив своє заінтересування проблемами етнічних груп тим, що в рямках теперішньої передвиборчої кампанії відбув окрему зустріч з їхніми представниками та виявив їм своє становище в поодиноких справах, в яких вони є зокрема заінтересовані, зокрема в справах іміґраційних, громадянських прав та активної американської допомоги визвольним рухам поневолених народів. Зустріч відбулася минулої п'ятниці, 17-го жовтня, в готелі Шелтон в Ню Йорку. З українців взяли в цій зустрічі участь: адв. Степан Ярема, що очолював українську групу, п. Йосип Лисогір, п. Вол. Бакад, п-ні Іванна Бенцаль, п. Гендрикс, адв. Вол. Колодій, п. Безкоровайний, д-р Я. Падох, ред. В. Душник, ред. А. Драган та ін. Губ. Гарриман, промовляючи до приявних, м. і. ствердив, що він викликав на публічну дискусію свого республіканського конкурента в кандидатурі на губернатора, п. Нелсона Рокефеллера, але той вимагає обмеження дискусії тільки до стейтових справ, натомість відмовляється дебатувати крайові справи, в тому і американську закордонну політику. Губернатор Гарриман натомість уважає, що стейтові уряди повинні мати голос і впливати також на закордонну політику Вашинґтону, бо вона може бути рішальна і для внутрішніх справ. Губернатор Гарриман ствердив, що в стейтовій, як і крайовій політиці повинні грати поважну ролю поодинокі етнічні групи, які дають свій великий вклад в розбудову Америки та які з власного досвіду, або з досвіду народів їхнього походження добре розуміють поодинокі проблеми закордонної політики. Губернатор Гарриман зокрема висловився за безкомпромісову політику у відношенні до комуно-московського імперіялізму та за активну американську допомогу визвольним рухам поневолених народів. „Наша власна воля так довго не буде забезпечена, як довго в будь-якій частині світу існуватиме неволя" — говорив губ. Гарриман.

ПРОФ. ОЛЕКСА ПОВСТЕНКО ПРОМОВАНИЙ НА ДОКТОРА УВУ

Ню Йорк. — Проф. Олекса Повстенко, відомий знавець історії українського мистецтва, автор монументального твору про катедру св. Софії в Києві, був промований на доктора філософії Українського Вільного Університету на окремій церемонії, що відбулася в залі Наукового Товариства ім. Шевченка в Ню Йорку минулої суботи, 18-го жовтня. Врочиста церемонія промоції відбулася в приявності проф. д-ра Івана Мірчука, ректора Українського Вільного Університету, що тепер перебуває на відвідинах у цій країні. Довершили її проф. П. К. Ковалів, голова Делеґатури УВУ в Америці та проф. УВУ д-р Василь Стецюк, перший з яких інформував про заслуги нового докторанта на полі української науки, а другий відчитав (латинською мовою) акт надання докторату проф. Повстенкові. При цій нагоді проф. д-р Іван Мірчук поінформував приявних загально про стан і значення Вільного Українського Університету не тільки для української науки, але й загальної української справи. Ректор цієї єдиної в світі вільної української Alma Mater з жалем ствердив, що УВУ, який має найбільший респект в міжнародніх наукових і виховних колах, немає відповідного зрозуміння серед української спільноти, якій він служить та приносить величезні користі. В церемонії надання докторату проф. Повстенкові взяло участь кілька десятків осіб з наукових і громадських кол, між ними і д-р Степан Витвицький, президент УНР в екзилі.

Публікаційно Інформаційна Комісія УКК відбула чергові наради

Ню Йорк. — Комісія Публікацій й Інформацій Українського Конґресового Комітету Америки, одна з найактивніших складових частин цієї нашої політичної репрезентації, відбула свої чергові наради минулої суботи, 18-го жовтня. Комісія, нарадами якої проводив її голова д-р Матвій Стахів, розглянула цілий ряд актуальних публікаційно-інформаційних проблем, зокрема ствердила випуск з друку накладом УККА англомовної праці проф. Константина Кононенка про колоніяльне упослідження і визиск України Москвою, та підготову до друку ряд інших важливих англомовних публікацій. При цій нагоді з жалем стверджено, що задумані на широку скалю і дбайливо пляновані публікаційно-інформаційні почини УККомітету, які могли б принести величезну користі українській визвольній справі, натрапляють на щораз більші трудноці з уваги на недостачу фондів та на збільшувану байдужність українського громадянства на всі заклики УККА до жертвенности.

Уконституувалась пресово-інформаційна Комісія ЮКОМА

Ню Йорк. — Минулої суботи, 18-го жовтня, тут у приміщеннях УККА відбула свої перші наради пресово-інформаційна комісія Ювілейного Комітету Мазепи (ЮКОМА), який приготовляє на крайову скалю відповідне відзначення 250-річчя великого гетьмана України Івана Мазепи. Відзначення тих роковин проходитимуть під знаком вікової боротьби України за свою державну незалежність та проти московського імперіялізму. Комісія уконституувалась в той спосіб, що ред. А. Драгана обрано її головою, ред. М. Стахова заступником голови а ред. Р. Ільницького секретарем. Ювіл. Комітет Мазепи, в склад якого входить цілий ряд відомих і провідних діячів з усіх ділянок українського життя та головою якого є проф. Вол. Січинський а секретарем д-р Я. Падох, плянує проголошення 1959-го року „Мазепинським роком" та відзначення 250-ої річниці гетьмана Мазепи і його боротьби рядом публікацій, виставок та імпрез.

В НЮ ЙОРКУ ВІДБУВСЯ, ПЕРШИЙ ПІСЛЯ ВІЙНИ, ЛЕМКІВСЬКИЙ З'ЇЗД

Д-Р ЮЛІЯН НАЛИСНИК ОБРАНИЙ НА ГОЛОВУ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЛЕМКІВЩИНИ

Ню Йорк. — Перший після війни Лемківський З'їзд відбувся тут в приміщеннях Українського Народного Дому минулої суботи, 18-го жовтня, з участю біля 50 представників 12 з усіх 16 існуючих Відділів Організації Оборони Лемківщини. З'їзд відкрив виконуючий обов'язки голови організації відомий лемківський діяч д-р Юліян Налисник, вітаючи делеґатів і гостей, зокрема трьох приявних на з'їзді членів-Основників Організації Оборони Лемківщини перед 22-ма роками, а саме: д-ра Михайла Дудру, адв. Михайла Радика та п. Степана А. Пельца, як і останнього передвоєнного предсідника Організації, п. Дмитра Фенканина з Пасейку. З черги обрано президію з'їзду з д-ром Ярославом Падохом, головним секретарем Українського Народного Союзу, як головою. По звітах членів тимчасової Головної Управи, а саме д-ра Михайла Дудри, д-ра Юліяна Налисника, п. Ст. А. Пельца і п. Івана Сквіртнянського та адв. М. Радика, і по коротній дискусії над звітами, уділено уступаючій управі абсолюторію. Опісля обговорено плян праці на будуче, який склав д-р М. Дудра та допомогову справу, яку з'ясував адвокат М. Радик. Схвалено повести широку допомогову акцію лемкам, а спосіб переслання грошей доручено устійнити новій Управі. Обговорено також справу лемківської газети, двомісячника „Лемківські Вісті", і вирішено видавати її місячно. До нової Управи Централі ООЛ обрані: голова — д-р Юліян Налисник, 1-ий заступник: Дмитро Фенканин, другий заступник — Іван Сивик, секретар — Іван Сквіртнянський, його заступник — Юрко Ковальчик, фінансовий секретар — Методий Медюх, його заступник — Андрей Гривна, організатор і ред. „Лемківських Вістей" — Ст. Женецький, скарбник — адв. Михайло Радик, його заступник — Корнило Бабяк. Контрольна Комісія: Ст. А. Пельц, д-р Я. Падох та Петро Русинко. Під час нарад окреме признання висловлено ред. Степанові Женецькому, справжньому ентузіястові відновлення і пожвавлення діяльности Організації Оборони Лемківщини.

По ухваленні відповідних резолюцій та проспіванні національного гимну, закінчено ці важливі збори.

УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА В БАЙОНІ ПРИДБАЛА І ВІДКРИЛА НОВИЙ НАРОДНИЙ ДІМ

Байон, Н. Дж. — Невелика своєю кількістю, але велика своєю якістю — як це ствердив один з промовців — Українська Громада в цьому місті придбала і минулої неділі, 19 жовтня, при поважному здвизі народу відкрила свій новий Народний Дім при 35-37 Іст 23-ій вул. Будинок для цього Народного Дому відкуплено, від організацій польських ветеранів та переважно власними і безкоштовними силами перебудовано і достосовано до нових потреб. Має цей будинок дві великі залі та ряд менших приміщень, а біля нього велику площу-сад, що ідеально надається на пікніки, фестини та подібні імпрези під вільним небом. Врочисте відкриття Дому, получене з бенкетом, відбулося в репрезентативній залі Дому, заповненій по береги публікою усіх наших суспільних прошарків та в приявності посадника міста п. Домініко, підносячи гатьох інших урядових осіб, а ролю товстмастра виконував стейтовий асемблімен українського роду п. Вільям Мартин, який прекрасно володіє і радо користується українською мовою. Відкрив імпрезу голова Дому п. Мирон Сірий, передавши її провід п. Мартинові. Першим із промовців складав привітання та ґратулював Українській Громаді посадник міста п. Домініко, підносячи заслуги цієї громади в місті і стейті. Дальше промовляли: асистент прокуратора адвокат Іван Романишин, суддя Алфред Бреннер, головний касир УНСоюзу п. Роман Слобоцян, суперінтендент шкіл, шеф пожежної сторожі, один з найстарших місцевих і союзових піонерів та член-основник Народного Дому в Байоні перед 30 роками п. Андрій Басараб, другий союзовий і місцевий піонер п. Л. Бачинський, заступник гол. предсідника УНС п. Йосиф Лисогір, представник УККомітету ред. Вол. Душник, ред. А. Драган, директор публічних справ міста Стенлі Кузінскі, три інші високі міські урядовці, диригент оркестри „Сурма" з Джерзі Сіті проф. В. Губіцький, п-ні Мороз, командант організацій польських ветеранів п. Стефан Крущевіч, та ряд інших осіб, а на закінчення п. Микола Кормелюк і знову голова Дому п. Мирон Сірий.

Всі американські промовці висловлювались з найбільшими признаннями для Української Громади в Байоні, за один з найвимовніших доказів вартости якої вони називали її активного члена п. Вільяма Мартина, одного з наймолодших, але і найактивніших членів стейтового парляменту. Всі промовці також підкреслювали рішальну ролю Українського Народного Союзу та його місцевих членів в організації, праці і розвитку громади. Імпреза включала також мистецьку програму, яку виконали: місцевий чоловічий хор ООЧСУ під диригентурою видатного місцевого і союзового діяча п. Миколи Кормелюка, артист Анатоль Радванський, що своїми піснями та дотепами в ролі „Юська Калафатюка" викликав справжній ентузіязм серед публіки, та молоденька Гелен Чиж, що виконала два танці. Імпрезу закінчено відспіванням українського національного гимну. Приявні гості склали поважну суму пожертв на потреби нового дому.

ДОЛЛЕС У ДОРОЗІ НА ФОРМОЗУ

ПОДОРОЗІ КОНФЕРУВАВ З АНГЛІЙСЬКИМ МІНІСТРОМ ЗАКОРДОННИХ СПРАВ

Рим. — Державний секретар Дж. Ф. Іоллес відлетів в неділю 19 ц. м. пополудні на Формозу (Тайвань), щоб у вичерпних нарадах з президентом вільного Китаю маршалом Чіянґ Кай-шеком вирівняти всякі розбіжності та з'ясувати в усіх пунктах проблеми, які безпосередньо цікавлять З'єдинені Держави та вільний Китай. У цих нарадах з американського боку візьмуть участь також асистент державного секретаря для далеко-східніх справ Волтер С. Робертсон, відомий приятель вільного Китаю, та американський амбасадор на Формозі, Еверест Ф. Друмрайт. З китайського націоналістичного боку в нарадах участуватимуть крім Чіянґ Кай-шека — віце президент і прем'єр Чен Ченґ, генеральний секретар Чанґ Чунґ, міністер закордонних справ Гуан Шоа-ку і китайський амбасадор у Вашинґтоні, Джордж К. С. Єг. Очевидно, що безпосередньою темою нарад — твердять газети — буде проблема Квімою, тамошньої націоналістично-китайської залоги, можливості її зредукування і передумови для цього, відношення ЗДА до проблеми оборони прибережних островів, справа „двох Китаїв", вивінування вільного Китаю новою американською зброєю і т. д. Доллес полетів на Формозу на запрошення Чіянґ Кай-шека у зв'язку з дисонансами, які постали між вільним Китаєм та З'єдиненими Державами після заяв Доллеса на його пресовій конференції з 30 вересня ц. р., коли-то Доллес досить різко критикував приміщення на Квімої великої військової залоги та заповів, що Америка спиряє думці щодо редукції тієї залоги, непотрібної у випадку військового перемир'я з комуністами. Тому, що одночасно китайські комуністи раз-у-раз намагаються вбивати клина між вільний Китай і ЗДА, сіяти між ними недовір'я та підривати довір'я в китайських націоналістів щодо щирости і тривкости союзу з ЗДА, то вийшла потреба заманіфестувати цю тривкість. Тому загально сподіваються — коментує преса — що наради в Тайпеї закінчаться повним порозумінням.

Державний секретар прибув до Риму в суботу вранці, щоб разом із колишньою американською амбасадоркою в Римі панею Клер Бут Люс і директором Комісії Атомової Енерґії Джаном Мек Коном репрезентувати президента Айзенгавера на останній урочистій Богослужбі в соборі св. Петра з нагоди смерти Пія XII. На Богослужбу в минулу суботу Доллес не поїхав, бо лікарі переконали його, щоб залишився відпочити після нещасливого випадку, що його мав в літаку: важкий ремінь, з розсувного ліжка в літаку, зірвався і вдарив Доллеса так, що той відчував ще на другий день болі в спині. Тому на суботнішній Богослужбі були приявні тільки названих двоє інших репрезентантів ЗДА, а в неділю, на останній маніфестаційній відправі був уже й Доллес. Користаючи з приїзду до Риму з цієї самої нагоди численних чужинецьких мужів, Доллес конферував з італійським прем'єром і міністром закордонних справ Амінторе Фанфані, з німецьким міністром закордонних справ Гайнріхом Брентано та французьким міністром закордонних справ Морісом Кув де Мурвілем. Предметом тих нарад — за твердженням преси — були головно середземноморські справи, головно в арабському світі, зокрема конфлікт між Тунісією і З'єдиненою Арабською Республікою та можливості дальшого розвитку подій в Альжирі. Італійський прем'єр збирається цього місяця відвідати Каїро, а небавом після того прибуде до Риму през. Гамаль Абдель Нассер, отож між Доллесом і італійським прем'єром була мова про можливості покращання взаємин між західнім світом і пов'язаною близько з Совєтами Арабською Республікою.

Американський військовий ракетний транспортовий літак яким полетів Доллес, узяв дорогу через Англію, Аляску і полярну зону. Він уперше зупинився на американській військовій базі в Брайз Нортон в Оксфордшайр в Англії о год. 7 веч. і туди прибув англійський міністер закордонних справ Селвайн Ллойд. Про близько двогодинну нараду Доллеса і Ллойда не видано ніякого комунікату. Півофіційно сказано, що це була випадкова інформаційна розмова, а ніяка надзвичайна конференція. О год. 10 веч. державний секретар відлетів у дальшу дорогу. В його товаристві є його дружина і два службовики.

Відправлено останню похоронну Богослужбу за Пія XII

Рим. — У неділю 19 ц. м. в соборі св. Петра у Римі відправлено останню урочисту Богослужбу в рямцях похоронних обрядів після смерти Папи Пія XII. Приявними були в парадних дипломатичних одягах представники 53-х держав, між ними деяких таких, що — як напр. З'єдинені Держави — не мають нормальних дипломатичних взаємин з Ватиканом. Офіційно були репрезентовані також чотири міжнародні організації, між ними Об'єднані Нації та Харчова й сільсько-господарська Організація з осідком у Римі. ЗДА були репрезентовані державним секретарем Дж. Ф. Доллесом, кол. амбасадоркою ЗДА в Італії Клер Бут Люс і директором державної Комісії Атомової Енерґії Джаном МекКоном. В Богослужбі взяли участь 45 кардиналів і велике число духовенства нижчих чинів.

В АМЕРИЦІ

● **Президент Айзенгавер** призначив комісію, яка має устійнити взір нового американського прапору після надання прав стейту території Аляски. До цієї комісії ввійшли: державний секретар Джан Ф. Доллес, секретар оборони Ніл МекЕлрой, секретар скарбу Роберт Б. Андерсон і голова комісії мистецтв Дейвід Е. Фінлі. Перед кінцем року Президент в окремій проклямації повідомить про прийняття Аляски до Унії. Новий прапор із 49-ма зірками має бути готовий до 4 липня 1959 р.

● **Родина Кінгів** у Торонті в Канаді має клопіт із своїм трирічним сином Лоренсом, який любить подорожувати і раз-у-раз втікає з дому. Впродовж півроку він уже 8 разів пускався в мандри, і батьки змушені були високо на дверях поставити замок. Але малий Лоренс наклав під дверима цілу купу подушок, досягнув замка, і 16-го жовтня вже марширував сам-один вулицями міста. Тим разом привів його додому поліцист.

● **Лікарі із Каліфорнійського університету** нащепили вакциною із заразками пістряка декількох мишей, які перед тим зазнали діяння рентґенівських променів, і таким чином імунізували їх проти цієї недуги. Ще не відомо, чи ця вакцина може бути корисною для людей.

● **Бен Скотт** сидів у приймальні лікаря в Чарлзтоні в Півден. Кароляйні, чекаючи, щоб йому забандажували руку, скалічену під час праці. У цей час до приймальні внесли покаліченого хлопця, в якому Бен Скотт пізнав свого 6-річного сина Рандолфа — жертву необережної автомобільної їзди. Рандолф незабаром помер.

● **До Фюрстенфельдбрюку** в Західній Німеччині вертається з Ливану 24-та парашутна американська дивізія. Австрійський уряд дав дозвіл перетранспортувати цю дивізію з Ливану до Німеччини летунським шляхом над Австрією.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

● **Митрополит Йосиф Сліпий** — як підтверджують останні листи з України — звільнений із концентраційного табору і перебуває тепер у своєму рідному селі Заздрість в Теребовельщині.

● **30-річчя наукової діяльности проф. д-ра Є. Вертипороха**, голови НТШ в Канаді, вирішено відзначити окремою імпрезою в днрі 29-го листопада ц. р. Займається влаштуванням цієї імпрези окремий комітет під проводом д-ра Григорія Шиманського, як голови, і д-ра Степана Росохи, як секретаря.

● **Доповідь Леоніда Полтави** відбулася в суботу 11-го жовтня в українському клюбі „Наша хата" в Боффало. Доповідач оповів про „Останні враження з Европи та останні зустрічі з українцями з УССР". На закінчення Л. Полтава висвітлив два уривки із своїх звукових фільмів — „Українці у Франції" та „Україна в огні" (документальний фільм з 2-ої світової війни в Україні). На загальне бажання присутніх ці фільми будуть незабаром висвітлені повністю на окремому вечорі.

● **Вікриття нового будинку Інституту св. Івана в Едмонтоні**, що його головою є д-р С. Яремчук, відбулося в неділю дня 28 вересня ц. р. Довершив відкриття посадник Едмонтону В. Гавреляк і в урочистості взяли участь єпископ УГПЦ Преосв. Г. Метюк та кол. адміністратор УГПЦ в західній Канаді о. прот. Є. Грицина. Головним промовцем під час бенкету був д-р Л. Фарина.

● **Д-р Павло Юзик**, професор Манітобського університету, був вибраний головою створеного недавно Проґресивно - Консервативного Клюбу Українців Канади. Завданням Клюбу є досліджування теперішніх проблем та заохочування до участи в канадійському політичному житті.

У СВІТІ

● **Совєтський уряд** через свого висланця Курітдіна Мухітдінова запропонував Об'єднаній Арабській Республіці дати „шпитальне ліжко для кожного хворого, шкільну лавку для кожного учня і мешкання для кожної сироти", асиґнуючи на цю ціль мільйони долярів. Однак, ця примамлива пропозиція не мала успіху, бо недавнє захоплення Нассера Москвою та її „шляхетністю" нібито вже прохололо.

● **До Риму** прибувають кардинали з цілого світу. Під кінець минулого тижня було їх там уже 45 на всіх 55, що повинні вибрати 262-го з черги Папу. Минулого четверга приїхав із Чіле найстарший із живучих кардиналів — Хозе Марія Каро Родріґез, який має 92 роки. Разом з ним приїхали два його „конклявісти", що їх має право мати при собі кожний кардинал під час конкляве, себто собору задля вибору Папи.

● **У столиці Ливану, Бейруті**, 9 травня ц. р. припинився трамвайний рух. У міжчасі в вуличних боях і на будову барикад повиривано з вулиць каміння та зірвано трамвайні рейки. З кінцем минулого тижня, коли врешті створено 4-членний новий уряд національної єдности — почали направляти вулиці. Появу трамваїв люди стрінули з радістю, — як символ спокою і нормального життя.

● **Англійський уряд**, який втримує з Пейпінґом дипломатичні взаємини, заявив гострий протест проти арештування в комуністичному Китаї двох англійських духовників, 42-річного Стенлі Жонса і 40-річного Геролда Кінґа за „ведення реакційної пропаґанди". Ці духовники, члени секти Свідків Єгови, займалися місійною роботою, яка в комуністичному Китаї заборонена.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$ 12.00	One year	$ 12.00
На пів року	6.25	Six months	6.25
На три місяці	3.25	Three months	3.25

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ДЕ ҐОЛЬ І ПРОБЛЕМА АЛЬЖИРУ

Американська дипломатія намагається впливати на конструктивне розв'язання проблеми Альжиру, яка насторожує не тільки проти Франції, але й проти всього союзного з Францією Заходу, весь арабський світ та всі азійсько-африканські держави, ворожі колоніялізмові. Про складність цієї проблеми вказувано вже не раз, бо ця тема не сходить з сторінок преси ось уже чотири роки, відколи альжирські націоналісти *повели проти Франції партизансько-революційну* боротьбу. Ця боротьба виснажила Францію докраю фінансово, підірвала її міжнародний престиж, спричинила упадок кількох урядів і врешті привела до упадку 4-ої Републіки, бо внаслідок „бунту" французьких колоніялістів в Альжирі на спілку з тамошніми генералами уряд П'єра Пфлімлена завалився і до влади прийшов генерал Шарль де Ґоль.

І ось, з перебранням влади де Ґолем, почалася нова сторінка тієї сумної історії. Французько-альжирські колоністи, в масі ворожі всяким ліберальним реформам на користь автохтонів-мусульман, вбачали в генералі де Ґолі ґаранта політики „сильної руки". Центро-ліві французькі політики, як ось згаданий Пфлімлен, соціялістичний лідер Ґю Молле і праві радикали кол. прем'єра Фелікса Ґаяра, які пішли на співпрацю з де Ґолем, перевівши з ним попередні довірочні наради, повірили, що ген. де Ґоль не буде слухатись націоналістичній реакції. Ситуація де Ґоля була важка і складна. З одного боку, він мусів бути вдячний правим елементам що його винесли до влади, а з другого боку, у плебісциті в зв'язку з новою конституцією 29 мин. місяця свою світлу перемогу осягнув він завдяки демократичному міщанству і всім тим групам французького громадянства, які хочуть „порядку", огірчені на партійницьку декаденцію, проте вірні традиціям Републіки та демократії і ворожі реакції. Наявним доказом цього був факт, що між 22 мільйонами голосуючих „за" нову конституцію опинилось півтора мільйона людей, які ще в останніх парляментарних виборах у січні 1956 року голосували за комуністичний список. Ясно, що вони в міжчасі не стали прихильниками альжирських колоністів, які не хочуть зрікатися своїх привілеїв громадян першої кляси. А є таких громадян кругло один мільйон супроти дес'яти мільйонів громадян другої й третьої кляси — автохтонів-мусульман.

Через три дні після своєї перемоги в плебісциті де Ґоль поїхав до Альжиру і там намітив хоч усе ще не дуже виразний, але все ж дещо ясніший шлях своєї дальшої політики. У публічних промовах, особливо в місті Константіні, він відмовився проводити „інтеґрацію", що її вимагали колоністи включно з його міністром інформації Жаком Сустелем. Обстоюючи далі, що „Франція — це Альжир, а Альжир — це Франція", він признав, що Альжир це „окрема особовість", проголосив 5-тирічку для піднесення культурного й господарського стану тієї країни, а в політичній ділянці заповів на 23 ц. м. вибори, в яких Альжир має вибрати до французького парляменту на 66 послів дві третини мусульман. Водночас де Ґоль звернувся з закликом до революційного підпілля припинити криваву боротьбу, обіцяючи повстанцям повну амнестію. Його концесії для альжирців далекі від принципу самостійности, якої вони домагаються, але мають подих лібералізму, а не реакції. І тому тисячна маса французьких колоністів у Константіні, що слухала ту промову, не підхопила заінтонованого ним гимну „Марсельєзи", мовчанкою заманіфестувавши свою неприязнь.

Однак, де Ґоль не відступає від наміченої ним „середньої дороги". Потураючи спершу так званим Комітетам публічної безпеки, заснованим в Альжирі у половині травня ц. р., тепер, діставши сильнішу владу, він наказав французьким старшинам в Альжирі, щоб вони перестали бавитися в політику. Під його натиском генерали виступили з тих Комітетів, і вони відразу втратили всяке значення. Практично це означає, що уряд де Ґоля не матиме зорганізованої реакційної опозиції і зможе легше переводити непопулярні серед французів в Альжирі реформи. Мусульманські націоналісти беруть це під увагу. Назовні їхня революційна постава ніби не змінилась, але їх репрезентант в Об'єднаних Націях заявив готовість переговорювати з урядом де Ґоля без передумов, які раніше ставилось щодо визнання французами принципу самостійности Альжиру і т. п. У формулі „окремої особовости", що її підніс де Ґоль відносно Альжиру, може вміщатися навіть самостійність того краю у державному зв'язку з Францією. З виборів 23 листопада він, очевидно, хоче дістати „авторитетних репрезентантів" Альжиру. Якщо вдасться і цей експеримент, як етап до переговорів про долю Альжиру з його репрезентантами, то це буде черговий великий успіх де Ґоля.

ОПРАВДАНА КАМПАНІЯ

Від початку жовтня „Свобода" веде кампанію збірки фондів на свій у цьому році ювілейний фонд, з уваги на її 65-річчя. Фонд призначений на її видання: український щоденник, англомовний тижневик та дитячий місячник. У тій цілі в першому тижні жовтня розіслано на адреси всіх передплатників відповідні листи із готовими зворотними конвертами, що закликають всіх добровільно доплачувати до передплат та жертвувати на цей фонд.

Кількасот осіб відгукнулось на цей заклик уже досłівно в перших днях кампанії. До них долучаються кожного дня нові громадяни. Усі вони, їхні імена та сума пожертви будуть поступово проголошені на сторінках „Свободи". Але треба ствердити, що вже між цими першими відгуками на заклик у справі кампанії є найбільш заохочуючі докази великого розуміння ваги і значення „Свободи" та її видань для нашої спільноти і для української визвольної справи. Є також докази подивугідного розуміння причин і потреб цієї кампанії.

Все ж таки трапляються й вимки, але для порядку треба ствердити, що цих вимків майже немає, коли мова про розуміння ваги і значення вільної української преси, натомість все ще є одиниці, які не можуть збагнути, чому „Свобода" „пускається на жебранину", якщо її видавець Український Народний Союз має мільйони.

Ця справа була вже багато разів предметом детальних вияснень, але вона все таки повторюється, і тому, що вона є єдиним арґументом, що його одиниці видвигають проти теперішньої кампанії „Свободи", вважаємо за необхідне „паки й паки" дати деякі вияснення.

Насамперед про мільйони УНСоюзу. Це є факт, що УНСоюз належить уже до мультимільйонерів, бо минулого місяця переступив 21 мільйон долярів. Вся наша спільнота, а зокрема, члени УНСоюзу мають всі причини пишатися цим фактом, бо це — їхні гроші. Що більше, в такій країні, як Америка, ці мільйони мають не тільки свою питому грошову вартість, але й є поважним і багатобічним арґументом в користь його власника, в цьому випадку — в користь української спільноти в Америці і Канаді.

Цей арґумент в користь української спільноти і є тією головною, якщо не єдиною користю, яку „Свобода" може мати з мільйонів свого видавця. Вона бо може той арґумент на всі лади використовувати, щоб здобувати більше уваги, більше впливів і більше значення для української спільноти і української справи, але цим вона не може ані оплатити робітника, ані заплатити за папір та пошту, ані покрити інших своїх численних і великих видатків. А в інший спосіб вона не може з тих мільйонів скористати, бо ці мільйони мають своє дуже точне призначення, і з них не можна видати ані одного цента на будь-яку іншу, не передбачену законом і статутом ціль. На „Свободу" УНСоюз може виплачувати тільки ту суму, яка на неї призначена, себто тих 50 центів, що на ту ціль погодились виплачувати члени УНСоюзу, плюс тих 15 центів, що їх вони погодились доплачувати на покриття збільшених поштових видатків, винісши таку ухвалу на останній Конвенції.

Хто читав проголошений недавно протокол з 24-ої Конвенції, той знає, як там справа „Свободи" виглядала. Делеґати сказали: є частина членів, що радо заплатять більше за „Свободу", але є частина таких, що з будь-яких причин не можуть заплатити. З таких міркувань винесено рішення: передплату залишити такою самою, як була, хоч вона вже далеко не покриває коштів продукції видань „Свободи", але сама „Свобода" повинна кожного року звертатися до членів і передплатників, щоб вони добровільно доплачували до передплати та складали свої пожертви. Правда, велика частина делеґатів була за те, щоб передплату збільшити, але вони становили меншість. Деякі з них уже на самій Конвенції сказали своє слово в тій справі тим, що відразу склали пожертву на фонд „Свободи".

Коли ж „Свобода" веде тепер збіркову кампанію, то вона тільки здійснює волю більшости. Вона, як орган УНСоюзу, повинна здійснювати постанови його Конвенцій. Крім того, ця збірка є для неї абсолютною необхідністю. Хіба ж немає сьогодні людини, яка думає, що газету можна видавати за тих два центи, що за неї платять члени УНСоюзу. Крім того: „Свобода" публікує англомовний „Україінський Тижневик", за який члени взагалі нічого не платять, і видає дитячий місячник „Веселку", передплати й пожертви на яку становили минулого року приблизно 8,000 долярів, а кошти продукції приблизно 15,000 долярів!

Ані на Конвенції, ані поза нею, ані ніде ніколи ще не було аж такої примітивної й несвідомої людини, яка думала б, що не треба „Свободи", не треба англомовного „Українського Тижневика", не треба дитячої „Веселки". Навпаки, загальна вимога йде цілком по лінії конвенційної резолюції, щоб ці видання й далі розбудовувати, скріплювати та поліпшувати. Тим часом, за тих два центи, що їх платять члени УНСоюзу за число „Свободи", вже аж ніяк не можна покрити теперішніх видатків, а що ж тоді й думати про розвиток та поліпшення видань!

Як згадано, єдиним арґументом, що досі ми його чули в поодиноких випадках проти збіркової кампанії „Свободи", були „мільйони УНСоюзу". Уже також згадано, що ці мільйони мають своє законне призначення, і до тих призначень „Свобода" не належить. Але, уявімо собі, що тих законних обмежень не було б, то чи й в такому випадку була б досить оправдана причина на те, щоб „Свобода" користала з тих фондів, які зібрав УНСоюз для вдів і сиріт по своїх членах? Члени УНСоюзу платять — як це легко можна доказати відповідними табелями — чи не найнижчі вкладки за забезпечення. У висоту цих вкладок вкалькульовано не тільки забезпечення на випадок смерти чи нещасливого випадку, але й всілякі інші привілеї. Із резерв, що збираються на тих фондах, УНСоюз виплачує своїм членам сотні тисяч долярів дивіденди. То правда, що річна дивіденда для члена може становити два-три доляри, але помножіть це через 73,000 членів, і тоді матимете „круглу суму".

В усі ті вкладкові калькуляції не включена „Свобода". Якщо б УНСоюз мав давати її своїм членам задармо чи за півдармо, як дає тепер, то тоді мусіли б бути відповідно достосовані до того вкладки.

До такої збіркової кампанії „Свободи" можна було б мати ще якесь застереження, якби вона велася в обставинах загальної нужди чи недостач, від яких сохрани нас Господи. Але ж вона ведеться в обставинах загального добробуту, і невже ж у таких обставинах хотів би хтось „даровизни" коштом тих вдів

(Закінчення на стор. 3-тій)

Ярослав Курдидик

БЕЗСУМНІВНА ПЕРЕВАГА ЗДА НА СУХОДОЛІ І МОРЯХ

Досить довго довелося ждати на деякі цікаві подробиці, що їх дуже пильно зберігають „підготовчі арсенали" — основа оборони ЗДА. Щойно велетенське напруження, яке постало було на Далекому Сході, немов би змусило декого заговорити „щиріше" й одвертіше про те, що з тотальною обороною ЗДА не є аж так фатально, як то намагаються представляти „п'ятиколонники" за очевидною інспірацією Москви. Очевидно, крім непокликаних, ніхто не знає всіх подробиць тієї „оборонної мозаїки", головні проводи якої зосереджені в Пентаґоні, але навіть з тих „випадкових" вісток, що появилися неначе в умовленому проміжку часу, виявляється їх мета — заспокоїти „напружену опінію" і довести в тонкомережаних натяках американському громадянству, що, коли б прийшло до війни, то ЗДА мають повну можливість і всі засоби для того, щоб цілковито знищити СССР і червоний Китай.

У міродайних американських мілітарних колах поважно враховують те, що в кожному зударі з ворогом ЗДА можуть також дуже сильно потерпіти, але в остаточному висліді комуністичному світові загрожуватиме тотальне знищення. Знавці застерігаються, що стан такої безсумнівної переваги ЗДА над їх ворогами обрахований на найближчі роки, і що після цього можуть зайти зміни в некористь західнього світу. Речинець цей визначають на 2-5 років. На основі розвідки НАТО, виявляється, що західній світ має високу перевагу в летунстві і в близько- та середньосяжних ракетних з'єднаннях, а деякі відомі коментатори, як МекКілен, Елсоп і інші висловлюють думку, що вже першою невеличкою пробою у Формозькій протоці, де американські летунські ракети розгромили червону летунську оборону — примушено Пейпінґ припинити бомбардування Матсу і Квімою.

Можна почути надзвичайно „відважні" твердження, що, мовляв, американці мають тепер на своїх заморських суходільних і „плаваючих" базах одну третину всієї своєї атомової зброї. А що являє собою ота „третина" — це якраз і є головною загадкою. На це деякі коментатори намагаються знайти бодай приблизну відповідь. Вони беруть за основу факт, що протягом останніх 2-3-ох років воєнна оборона ЗДА наставлена на серійну продукцію головним чином атомових стрілен менших калібрів, а з переведених понад сотні атомових проб виходить, що тут мається до діла з постійним удосконалюванням атомовонищівної продукції. Вже більше як два роки тому появилися були вістки про те, що ЗДА мають „кілька тисяч" атомових стрілен різного призначення й сили, а з того часу продукцію їх не тільки не припинювано, а, навпаки — урізнороднювано, вдосконалювано й побільшувано.

Особливо цікавими є вістки про те, як ЗДА розбудували свою морську оборону проти совєтських підводних човнів, число яких перейшло вже п'ять соток. Як виходить із цих вісток, і в цій ділянці справа не стоїть аж так „безнадійно", як декому здавалось.

Перегони з большевицькою підводною фльотою розпочалися якраз з того часу, коли в ЗДА спущено на воду перші підводні човни з атомовим *погоном*. За момент, коли підводні човни перестали бути своєрідною „піратською фльотою", з метою лише нападати й нищити ворожі кораблі, слід уважати саме той момент, коли американський атомовий підводний човен „Скейт", озброєний атомовою ракетою „Поляріс, появився в обширі Північного бігуна, звідки легко досягнути Совєтський Союз, недосяжний перед тим з того обширу...

Американські чільні стратеги твердять, що з того моменту атомові підводні човни перейшли до ролі потенційної наступальної зброї першорядного стратегічного значення. Як виходить з недавньої заяви адмірала Райта, загроза збоку большевицьких субмарин все ще дуже велика, коли взяти до уваги, що майже половина з них може запуститися у далекі морські рейси, а частина може бути озброєна ракетами. У першій половині цього року ASW, (Антісабмарін верфер) зареєструвала коло двох сотень совєтських субмарин, які сновигали по Атлантійському океані. Якраз цій загрозі американська бойова фльота протиставить свою ASW, головнокомандувачем якої є адмірал Дж. С. Теч, що його у фахових колах називають „адміралом з окремим підводним відчуттям". Адмірал Теч очолює фльоту, що складається з винищувачів підводних човнів, спеціяльного призначення літаків і гелікоптерів, вивінуваних найдосконалішим електронічним приладдям і радаровою мережею, що немов би очима і вухами контролює морські простори. ASW має у своїм розпорядженні наймодернішу атомову зброю, призначену для нищення ворожих підводних човнів. Теоретично її сила така, що вона може знищити найбільшу фльоту, яка знаходиться в даний момент на Атлянтійському океані.

В одній із розмов з журналістами адмірал Теч заявив: „Океани з їх недослідженими глибинами — це пливкі „джунґлі", і щойно атомовими підводними човнами, які можуть надовго залишатися під водою і пропливати попід крижаними просторами Північного бігуна, вдалося розкрити нам ті можливості, які ми, при допомозі щораз досконалішого електронічного вивінування, можемо контролювати й відповідно використовувати у боротьбі проти ворога. Ми, — сказав Теч, — стоїмо приблизно напередодні того дня, коли, за прикладом джетових літаків, що відсунули в тінь своїх пропелерових побратимів, прийде така сама зміна в бойовій фльоті, її бойову вартість визначатиме в найближчому часі не кількість, а якість, швидкість і засяг нищівности". Як виходило б, ЗДА стоять напередодні „згущування" своєї бойової потенції, і це дає запоруку їхньої переваги над ворогами однаково як на суходолі, так і на розлогих океанах.

Ю. Студинський

ПО ВІДВИДИНАХ БРИТІЙСЬКОГО ПРЕМ'ЄРА В БОННІ

Бонн, Зах. Німеччина. — Мекміллен, британський прем'єр, зумів скріпити свою партію консерваторів, і, як подають всякого роду інститути дослідження публічної опінії, вона вже має за собою велику більшість англійського громадянства. Консерватисти, по Суецькій кризі й по уступленні Ідена, були захитані по всій лінії, і тоді виглядало, що лейбористи прийдуть до влади.

Отже, з переконанням, що він має сьогодні сильно закріплену в своїх руках владу, Мекміллен прибув кілька днів тому на летовище в Кельні, де його зустріли Аденауер, міністер закордонних справ фон Брентано та цілий ряд німецьких політиків і чужинецьких дипломатів. На самому вступі, висідаючи з літака, Мекміллен заявив, що він вважає, що кожне ослаблення західнього світу під оглядом мілітарним, фінансовим чи господарським скріплює одночасно Кремль.

Нині взаємини між Великобританією і Німеччиною є добрі. Між цими двома державами наладнано політичні стосунки, і, якщо у Великобританії є застереження до Німеччини, то це проявляється головно на господарському відтинку. Англія завжди боялася Німеччини, як торговельного конкурента. Саме тоді, коли Мекміллен прибув до Бонну, оголошено урядовий комунікат, який подавав, що число безробітних у Німеччині становить коло 300 тис., тобто, виходить, безробіття в Німеччині немає, бо в тому числі 300 тис., без сумніву, половина чужинців або старих людей, які живуть із соціяльної ренти. Навпаки, в Англії безробіття сильно зросло.

Німецька дипломатія намагалась устійнити спільний фронт з Великобританією в справі об'єднання Німеччини, і це питання мало б бути поставлене на порядок нарад при зустрічі Айзенгавера, Мекміллена, де Ґоля і Хрущова. Німці хочуть, щоб був створений Комітет з представників цих чотирьох великодержав, який працював би саме над питанням об'єднання німецьких країв.

Чи Кремль взагалі хоче допустити до об'єднання Німеччини?

Об'єднання Німеччини мусіло б привести до стягнення совєтських військ із східньої зони, де у Панкові сидить вірний Москві комуністичний німецький уряд. А стягнення совєтських військ із Східньої Німеччини могло б викликати ланцюгову реакцію в країнах сателітів, в яких знаходяться совєтські війська.

Чи мировий договір полегшив би, чи, навпаки, загострив внутрішні німецькі обставини? Нема найменшого сумніву, що німцям було б дуже трудно виправити політичний кордон Німеччини, який закріпився на лінії Одри-Нісси. Про це в Німеччині ніхто не говорить, тобто цю справу замовчується, а про неї згадують лише ляндсманшафти, тобто товариства німців-утікачів із Шлезька, Помор'я та Східньої Прусії. Справу Судетів і так ніхто в урядових колах Німеччини чи в рядах опозиції до уряду не має думки порушувати, бо ця країна, колись абсолютно німецька, була насильно відібрана від Чехо-Словаччини німецькою збройною силою за часів Гітлера. Отже, справа Судетів на міжнародному полі так само неактуальна, як неактуальним є питання аншлюсу з Австрією, про який ніхто не думає.

Тому сьогодні німецька дипломатія намагається мати за собою великобритійський уряд. Поладнання німецько-французьких справ та розв'язка всіх спільних проблем між Німеччиною, Голляндією і Бельгією дає спромогу німецькій закордонній політиці говорити одверто із великим англійським партнером.

Надія на створення вільної господарської зони в Европі, до якої мала б приступити й Англія, тісно пов'язана із господарським порозумінням між Німеччиною й Великобританією, бо саме в господарській конкуренції лежить постійна причина хвилювань публічної опінії обох тих країн.

„ВЕЧІРНІ СІЛЬСЬКІ МЕЛОДІЇ"

Хотілось П. Супруненкові з міста Запоріжжя почути пісню, яка б торкнулась найтонших струн людської душі. Тим часом, їдучи залізницею і прислухаючись до пісень, що їх співало у вагоні троє дівчат з колгоспу ім. Сталіна Гуляйпільського району, зіпсував собі настрій. Він написав величеньку статтю під поданим вище заголовком, і цю статтю надрукувала київська „Літературна Газета" (ч. 60).

Якже ж не обурюватись? У піснях „пошлі, примітивні слова, хирлява мелодія". І. Супруненко дає алярмуючий підзаголовок до своїх міркувань: „Треба щось робити!" „Не можна ж бо далі терпіти поширення репертуару базарних співаків..."

Насамперед — мало хороших пісень створюють композитори і поети, — пише автор статті. — Проте й ті пісні мало пропаґуються. Вони не знаходять широкого розповсюдження. От у Запоріжжі є спеціяльний музичний магазин. Сюди нерідко звертаються керівники сільських клюбів, щоб придбати записи пісень, частушок, танців. Що їм можуть запропонувати там, коли з півтори тисячі найменувань пластинок є не більше як десять української музики. Важко знайти в таких магазинах ноти й тексти популярних масових пісень, танців. Навіть в обласному Будинку народної творчости немає збірника пісень, зібраних і оброблених Леонтовичем та Лисенком, а він же повинен бути настільною книгою клюбного працівника.

Далі пише автор:

„У магазинах нерідко працюють люди, які не мають елементарного поняття про музичну культуру. У виборі та замовленнях пластинок і нот вони керуються міщанським смаком, ідуть на поводу любителів „легкої" музики. А в результаті: забуття національного мистецтва певною частиною молоді.

Нестача кваліфікованих кадрів — одна з серйозних причин низької музичної культури. В Запоріжжі протягом року готують 20-30 керівників хорових колективів. Це крапля в морі, коли врахувати ту велику потребу, що відчувається зараз у сільських клюбах. З другого боку, багато керівників колгоспів посвоєму оцінюють художню самодіяльність, як „танцюльки" і „свистульки". Не підтримують ініціятиви молоді.

Відсутність підготовлених викладачів, як зазначає Супруненко, позначається й на музичній освіті в школах. Випускники 10-річок не мають навіть елементарного уявлення про вокальне і хореографічне мистецтво. Звідси і невміння відрізнити погане від хорошого. За доброю давньою традицією, організаторами хорів і оркестр на селі були вчителі. Автор питає: чому ж зараз в учительських і педагогічних інститутах не передбачено бодай коротких курсів з хореографії, музики і співів?

Такі осяги національної, чи пак совєтської культури по селах. А як у містах? Супруненко навіть не пробує сягнути в своїх міркуваннях поза межі села. Тут погане щойно прищеплюється руїнниками національної культури комуно-москвинами, а в місті це погане вкоренилось уже надто глибоко. Супруненко волів і не згадувати. Згадавши, як широко в Україні пропаґують чужу музику, не написав, що це один із засобів русифікації, бо всі ці московські романси і західньо-европейська легка музика мають слова в мові „старшого брата". Ви знайдете їх у писаннях українських белетристів (коли народна пісня — то по-українськи, коли ж танґо чи інший романс, то обов'язково по-московськи!). Згадаємо хоч би останню п'єсу А. Корнійчука, таку захвалювану і популярну в усьому СССР. Це — „Чому посміхалися зорі". Терен дії — місто, персонажі — інтеліґенти, робітники, міська молодь. Якщо співають не-народне, то обов'язково по-московськи! Там і „Забити нежние лобзанья" і „Не іскушай" та інші.

Такі то вечірні сільські й міські мелодії...

Н-вич

СЕКРЕТИ МОВИ

Иде мені назустріч професор Кисіль аж підбігає, та вже здалека газетою в руці потрясає.

— Що? Вже? Кинули водневу бомбу? Де? На Москву чи на Пейпінґ? — питаю.

— Ах, тобі завжди політика в голові. Тільки заголовки читаєш! — зідхнув професор Кисіль, розгортаючи схвильовано свіже число нюйоркського „Дейлі Мірор". — А то диви! Диви, що вони тут виписують! Читай!

— „Надіємося, що нас ніколи не приневолять вивчати російську мову, — читаю я. — Її вивчати в чотири рази важче, як інші мови, а я мови знаю. Коли в англійській мові тільки деяка частина слів має здрібнілі форми, як от, наприклад, „кет" — „кітті", в російській мові маємо для того самого кота: кот (звичайно), котік (здрібніло), котя (пестливо), котінька (здрібніла пестлива форма), котічек (здрібніла дуже пестлива форма) — і подібно маємо граматичні форми діяметрально протилежні до повищих: котіще (дуже великий кіт), котіщіще (саркастично-глузлива форма на дуже великого кота)"...

— Страшенно інтересно! — кажу, закінчивши читати. — Викладає оця якась Катерина фон Найдгардт у своєму листі не гірше за нашого Василя Чапленка, тільки не розумію, чому так з цього приводу хвилюєшся?

— Чоловіче! — зідхнув професор Кисіль. — Та як ця газета попаде в руки моїх студентів, пропало все. Чотирьох намовив в каледжі вивчати українську мову. Впблагав. Полегші обіцяв. По писанці на Великдень. Як тепер прочитають оце, кинуть усе. Втечуть!

— Але ж це про російську мову!

— А наша що?

— Справді! Ось візьми нашу знамениту кицю. Уявляєш собі? Сядеш на канапі газету читати, а оте пухкеньке вже коло тебе вмостилось. Очка кліпають сонливо. За мить чуєш: мур-мур-мур. Наче дзюркіт потічка. Не зчуєшся — і ти заснув.

— Заснув, — потвердив професор Кисіль.

— Пожди! — продовжував я. — Ця сама знаменита киця має ще й фундаментальні назви: кітка-кішка — на означення жіночого роду і коцур — на означення мужеського роду?

— І тепер, очевидно, від цих слів виведеш по сім різних форм! — зідхнув гірко професор Кисіль.

— Але ж само собою: кітка, кітонька, кіцюся, кіцюська, кіцюсінька, кітчище... Коцур, коцурище, коцуряга. Але стривай! Та це ж надзвичайно просте правило! Треба тільки знати секрет, і вже наче з нот читаєш. Наче по камертону — вгору і вниз. Візьмім якенебудь слово. Ну?

— Жінка!

— Нехай буде: жінка. Вгору: жіночка, жінюся, жінчечка, жінюсінька, жінченя, жінченятко. А вниз?

— Жінчище, жін... — професор пристанув.

— Тут, мабуть, треба з басового ключа починати. Кажу: баба, бабище, баб'яга, бабенція...

— А ще яке слово?

— От: професор. Вгору: професорик, професорчик, професорко, професоренко, професорцьо...

— Вниз: професорище, професоряга, профес...

— ... бельфер!

— Впадаєш в арґо! — зупинив мене професор Кисіль тактовно. — А от візьмім власні імена. Наприклад: Клим! Клим, Климище!

— Протестую!

— Климун!

— Протестую!

— Клим'яга!

— Я ображений!

— Але ж, Климоньку, та це звичайні, започатковані тобою, лінґвістичні вправи! Климочку! Климчику! Климусю!!

Всміхнувся я. Не сила гніватися, такі пестощі мовні слухаючи. І пофесор Кисіль усміхнувся.

— Господи, — кажу. — Та як це зворушливо і просто! Наче на електричному піяні граєш. Наче на телевізорі стації переключаєш. Крутнув: співають, ще: танцюють, ще: сміються, повернув у другу сторону: п'ють, ще: б'ються, ще: лаються. Та хіба це важко? Тільки як отой секрет пані Найдгардт передати, щоб дітей не страшила? Ну, російською мовою нехай уже й страшить. І не мова це — а всього-на-всього язик! А от наша мова, хіба вона не найлегша в світі? Тільки треба знати її секрет!

Клим Булька

„СВОБОДА" ВЖЕ 65 РОКІВ ВИКОНУЄ ВЕЛИКУ МІСІЮ РЕЧНИКА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВДИ. ДОПОМОЖІТЬ ЇЙ І ЇЇ ВИДАННЯМ: АНГЛОМОВНОМУ „УКРАЇНСЬКОМУ ТИЖНЕВИКОВІ" ТА ДИТЯЧОМУ МІСЯЧНИКОВІ „ВЕСЕЛКА" ПРОДОВЖУВАТИ ЦЮ МІСІЮ! ПОШЛІТЬ СВОЮ ДОБРОВІЛЬНУ ДОПЛАТУ ДО ПЕРЕДПЛАТИ І ЩЕДРУ ПОЖЕРТВУ НА ЮВІЛЕЙНИЙ ФОНД „СВОБОДИ"!

УКРАЇНЦІ НА 13-ій ВСЕАМЕРИКАНСЬКІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ ДЛЯ ГРОМАДЯНСЬКИХ СПРАВ

Від 13-ти років відбувається така конференція у половині вересня (пам'ятка підписання американської конституції) в готелі Статлера у Вашингтоні, яку влаштовує осібна організація того ж імени, покликана та зачартерована в Конгресі ЗДА, що в 1952 році рівночасно назначив день 17-го вересня „Днем Громадянства".

В тих конференціях бере участь коло 1,000 делегатів з цілої Америки. Є делегати різного віку та статі, в останніх часах багато молоді з середніх шкіл та каледжів, а понадто від робітників, учителів, священиків, адвокатів до професорів університетів включно. Публіка різнородна та цікава, а з огляду на це, що програма так уложена, що крім рефератів та дискусії є багато вільного часу на музичні імпрези, оглядання виставок, складання вінків під пам'ятником Вашингтона і т. п. Є отже багато часу на нав'язання знайомств, дискусії в кулуарах і т. п.

І тому ці конференції, хоч вони „неполітичні", надаються на те, щоб вислати на них якнайбільше делеґатів.

Хоч наших делеґатів було не багато, то деякі з наважніших наших організацій були заступлені, і на нашу скромну думку, українські делеґати виконали позитивну ролю.

Були заступлені: УНС — голова п. Дмитро Галичин, УКК — голова проф. Лев Добрянський (хвилево), а потім д-р Юрій Старосольський, УРС — голова п. Антін Батюк і „Самопоміч" — автор цих рядків.

Коли візьмемо під увагу, що всіх учасників конференції, по вислуханні головного реферату, ділять на комісії (пересічно 30—40 членів), а коли всі українські делеґати припадково попали до різних комісій, то хоч би вони не забирали навіть участи в дискусії, тільки сказали, назвали ту організацію, яку заступають, то вже популяризували б назву свого народу. Те саме діється і при спільних обідах, вечерях, де всі представляються взаїмно.

Коли б на таку конференцію приїхало на слідуючий рік 20—30 українських делеґатів, то напевно вже першого дня всі делеґати конференції будуть знати про українців, будуть про них та про українську справу, говорити. Сьогодні вже маємо сотки молодих, інтелігентних людей, що покінчили американські школи, знають англійську мову та ще не забули про українські справи та проблеми, то можуть вони репрезентувати українську справу, без огляду на те, чи це конференція „політична" чи ні.

Цього року тема конференції була незвичайно цікава: „Громадянство у світі, який змінюється". Делеґати були цікаві, як до тої теми підійде головний доповідач д-р Ервін Д. Канган, видавець журналу „Ди Крістісн Саєнс Монітор", якого реферат нам роздали видрукований. Безперечно, там було багато глибоких думок, цікавих стверджень та помічень, але, на нашу скромну думку, не дав він основної аналізи „теперішнього світу, який змінюється" та ясних і конкретних напрямних, яка відповідальність та які завдання лежать на американському громадянстві.

Він розгубився частинно тому, що мав небезпеку атомової війни та повного знищення перед собою, та шукаючи шляхів порозуміння з червоним Китаєм. Він ствердив, що в 20-ому століттї є боротьба між 2-ма книжками „Капіталом" Карла Маркса і „Катологом Серса і Робука".. На його думку „каталоґ" цю боротьбу виграє. Та пізніше старався доказати, що не розуміє під тим переваги матеріяльної, тільки „духовий тріюмф", бо вільна система вправаджує всі вигоди для людини, і це є перемогою духа над матерією. Такі приміри, мабуть, не переконали всіх учасників конґресу.

На закінчення він апелював: „Ви та всі інші групи американців, які репрезентують нашу суспільну активність, можуть зберегти нас перед судьбою старинного Риму. Я вірю, що ви це зробите".

Другий реферат головного прокуратора ЗДА Вільямса Роджерса про проблему інтеграції взагалі, а в цкільництві зокрема, був вцілості друкований в американській пресі.

Знаючи вже з досвіду попередніх конференцій („Громадянин - виборець" 1956, „Вимоги миру" 1957), ми були цікаві, як розвинеться дискусія над досить цікавою цьогорічною темою.

Поділено тему для улегшення дискусії на 2 частини: 1. Світ, який змінюється; 2. Громадянин, його відповідальність, завдання і т. п.).

Поодинокі учасники подавали, на їх думку, найважливіші окреслення поняття: „Світ, що змінюєдься" — на приклад: поступ науки (опанування повітряних просторів), зріст комунікації, внутрішня еміграція американського населення (з вулиці на вулиці, з міста до міста, зі стейту до стейту) і так „дочіпали" слово до слова, а предсідник з приємністю вписував його на таблицю, мабуть у переконанні, що учасники його групи так обширно та глибоко схопили проблему конференції.

А по боці „громадянин" (його відповідальність - завдання") вписувано: послух законам, співпраця з іншими громадянами, толеранція, краще шкільництво, підвищення кваліфікацій і т. п..

Це тривало понад 2 години, а автор цих рядків свідомо не забирав голосу, щоб в першій мірі вислухати голосів всіх присутніх, зорієнтуватись, які проблеми для них найважніші, та що б непотрібно не накидати своєї думки, бо це незручно одинокому „чужинцеві" новому імігрантові висувати тези чи проблеми, що часто зовсім чужі для американської ментальности.

Та коли предсідник (знайомий ще з минулорічної конференції) запитав підписаного, яка його думка про ті справи, то цей подав у першій групі, як найважніші проблеми сучасного змінливого світу факти: 1. Комунізм опанував вже половину світу та працює день і ніч для опанування другої. 2. Винищує в корені поодинокі народи, називаючи їх змагання до волі та незалежности „націоналізмами та фашизмами".. 3. Рівночасно піддержує націоналізми азійських та африканських народів, поборюючи „імперіялізм" білої раси в Азії і Африці. 4. Пробудження кольорових народів до волі та незалежности. 5. Боротьба поневолених народів за залізною занавісою за свободу. — А в другій групі:: 1. Зрозуміння нарешті американського громадянина, що часи ізоляціонізму скінчилися. 2. Передова роля ЗДА у світі та надія на неї поневолених народів, чи вони того хочуть, чи, радше, ні. 3. Допомога поневоленим народам (принайменше радіом у повітрі, а не обтинанням програми „Голосу Америки" в українській мові) і т. п.

Можуть собі читачі уявити, як ті поняття та проблеми, хоч зовсім ясні та зрозумілі, зовсім не пасували до попередньо написаних на чорній таблиці, однак принайменше відбулась над ними обширна дискусія, в якій була можливість деякі справи насвітлити та вияснити.

А вже по полудні дискусія продовжувалась і коли кожний делеґат мав зреферувати, яку організацію заступає, її працю та програму, то коли прийшло до „Самопомочі", то треба було часто робити відступ в історію та географію України, а при кінці дискусії ми вже дискутували проблеми прогульок за залізну равісу, культурних контактів, студентської виміни, відношення до Китаю, мексиканських робітників у Колорадо, порторіканців у Ню Йорку, мандрівки чорних з полудня на північ й труднощі з тим зв'язані, і часто зверталися до підписаного з запитами, немов би експерта всіх тих справах.

Це ще один доказ, що навіть на „неполітичних" конференціях можна порушувати „політичні" проблеми і треба брати участь у таких конференціях.

Микола Ценко.

В ДНІ 1-го ЛИСТОПАДА — ХВИЛИНА СПІЛЬНОЇ МОЛИТВИ

(Комунікат Управи Українського Християнського Руху)

1) Як відомо, УХРух організує кожного року, оце вже вчетверте, хвилину спільної молитви.

2) День спільної молитви, як і минулими роками: 1 листопада.

3) Основне намірення молитви залишається те саме: Молитва за Переслідувану Українську Церкву та за відродження християнської України.

4) Хвилина молитви так подумана, щоб досягти повної молитовної єдности — містичної сполуки українців-християн. Тому хвилина узгіднена (синхронізована) в цілому світі, щоб ми всі помолилися дослівно у тій самій мінуті. Хвилина назначена на 20-у год. вечора середньоевропейського часу. Ця година важлива для більшости країн Зах. Европи, в яких живуть українці (Австрія, Бельгія, Еспанія, Італія, Німеччина, Франція).

Цій годині відповідають в інших країнах такі години:

Україна — 22-га, Англія — 19-та, ЗДА й Сх. Канада (Ню Йорк, Монтреал, Торонто) 14-та, Шикаго — 13-та, Лос Анджелес, Сан Францісно — 11, Ванкувер — 10, Арґентина й Бразилія (Буенос Айрес та Ріо де Жанейро) — 15, Сх. Австралія (Сидней) — 2-го листопада, 6-та год. ранку. Інші місцевості визначать відповідно години самі.

5) Молимося скрізь, де нас хвилина молитви застане. Молимося при праці, при відпочинку, в хаті, на проході, у церкві, але молимося всі і в один час!

6) Просимо поодинокі організації включитися в загальний молитовний похід організовано. Зокрема просимо Проводи молодечих організацій про активну підтримку звичаю, який входить у зобов'язуючу традицію.

7) Пригадуємо історичне тло молитви: Вперше молитва була організована 1955 р. в часі Акції відзначення Трагічних Дат (25-ліття намірéної насильної ліквідації УАПЦ і 10-ліття арешту українських католицьких Владик). Акція була загально - національна і в неї включилися всі християни, без віроісповідних чи світоглядово - політичних різниць, без огляду на соціяльне чи територіяльне походження. Таким чином молитва сталася висловом нашої загальної туги за єдністю, справжнім виявом молитви: Боже, нам єдність подай!

8) Організувати наш молитовний похід обов'язані всі, члени й симпатики УХРуху, але ми просимо причинитися до загальности молитви всіх українців - християн, яких переконань вони не були б і де вони не жили б.

Управа УХРуху

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Дітройт, Міш.

Хор „Трембіта" готується до нових виступів

Недавній початківець, сьогодні вже помітна мистецька величина. Таким є дітройтський хор „Трембіта", що, проіснувавши щойно півтора року, може похвалитись значними досягненнями і заслужено вживати прикметника „репрезентативний". Виступи хору на маніфестації в сумну пам'ять голоду в Україні, на двох власних концертах (Дітройт і Шикаґо) та останньо на Конгресі Ліги Української Молоді та Профес. П. А. закріпили за „Трембітою" славу направду доброго хорового ансамблю і здобули прихильні відзиви критики.

Очевидно, говорити про хор „Трембіта", як „феномен", було б виявом недооцінки маси проробленої роботи, яка була потрібна, щоб із пів сотні співаків, хоч і як добірних та вироблених хористів, створити нову монолітну мистецьку одиницю з розмірно багатим репертуаром. Треба було такого диригента, як проф. К. Цепенда і такого організаційного хисту, який має голова управи інж. Б. Сторожук. Треба було жертв у часі і в праці всіх учасників хору, їх дисципліни і відданости для співу, щоб заіснував стан, яким сьогодні можна гордитися.

Як довідуємось, хор готується до виступу в Лянсінґу на університеті для американських і різнонаціональних студентів, як теж приготовляє великий власний концерт.

Доказом не тільки хорової пов'язаности хористів була перша товариська зустріч їх і їхніх родин та малого гурту гостей в „Українській Хаті" 21-го вересня ц. р. При спільній вечері сказано чимало про те, що відноситься до праці хору і майбутніх плянів та потреб (С. Луцький по англійськи, В. Несторович, голова Б. Сторожук, б. ініціятор хору Дигдало, представник УККА С. Крупка, член хору Я. Сена, дириґ. К. Цепенда, спонзор Й. Крупка). Несподіванкою була дальша програма зустрічі. Показалось, що Трембіта має вже й зачаток власної мандолінової окрестри (пп. Вінар, Кузьмин, брати Кручаки, Сем Мілс, Цісарук і дириґ. Цепенда), яка представила авдиторії свій початковий репертуар. Коли ж прилучився до неї ще й вокальний квартет (пп. С. Панасюк, В. Коссак, З. Кручак, О. Бартків) з двома прекрасно виконаними піснями (Як ніч м'я покриє і Ой люлі серце) захоплені приявні зрозуміли, що Трембіта — це в майбутності не тільки могутній чоловічий хор, але об'єднання музично - вокальних ансамблів, які помітно зрушать життя Дітройту в мистецькій лінії. З одного натяку маестра Цепенди ми довідалися, що 100-членний мішаний хор з 40-членною оркестрою зарисовується в дальшій перспективі як здійснима мрія.

Вечір, який закінчили танці, був не тільки повний безтурботної веселости родинного тепла і гармонії звуків але і гармонії думок. Ось — під час громадського збайдужіння виростає цінна організаційна клітина, що перечить наче б то дезерція з фронту громадської активности була поголовна. (Втікають, як сказав промовець - хорист п. Сена, ті, що втомились бездіяльністю). — Факт, якого ствердження викликало рясні оплески, це активна жертвенність дружин хористів (тобто не тільки дозвіл іти на проби, але ще й пригадування, мовляв: „не смій забути, що сьогодні проба"). — Ось надто буйна партійність затрачує свої гострі обриси в такому конструктивному ділі, як будова і розбудова репрезентаційного хору. (В Трембіті прекрасно гармонізують у праці люди різних політичних переконань!). — Межі між новими поселенцями і тут родженою ґенерацією вирівнюються. (В „Трембіті" 7 співаків роджених в Америці і вони стали фанатиками спільного діла). — Частим недоліком наших установ є не зовсім дбайлива постава до власного архіву. „Трембіта" зразу подбала про це, стараючись деякі епізоди з праць хору схопити навіть на фільмову плівку. Такий документальний звуковий фільм приявні мали змогу оглянути під час згаданого товар. вечора, де він був висвітлений. Навіть музичну оцінку в „Свободі" одного концерту трембітян можна було побачити на фільмі. Та й сам цей вечір був сфільмований.

Відома річ, що мистецькі ансамблі потребують опікунів. Двох таких спонзорів бачили ми під час вечора. Це пп. Йосиф Крупка і Василь Шанайда, які чим тільки можуть, стараються помогти. Щоправда найкращими спонзорами є самі члени хору. М. і. власним коштом вони пошили собі однакові смокінґи, і тим підвищили зорову красу виступів. Проте нема сумніву, що „Трембіті" придався б більший гурт друзів, які морально і матеріяльно підтримали б її в дальшому мистецько - організаційному розвоєві і в плянах. З одним із таких плянів зрадився дириґент перед автором тих рядків: вбрати хористів в ориґінальні гуцульські строї. Але для цього потрібні гроші...

Під кінець згаданого вечора з'явилось у ролі гостей 12 нових капелян з п. Гр. Китастим на чолі. Пишемо „нових", бо вони тепер включилися в „Капелю Бандуристів" і візьмуть участь у заповіджених тепер концертах і в виїзді до Европи. Зустріч капелян і трембітян була сердечна. Це вітались і гостились мистці з мистцями, в яких однакова мета: пропаґувати красу української пісні серед своїх і чужих.

В. Несторович

ОПРАВДАНА КАМПАНІЯ

(Закінчення зі стор. 2)

і сиріт, для яких призначені головні фонди УНСоюзу, коштом робітників, що при газеті працюють, коштом тих кількох десятків співробітників і кореспондентів, багатьох з них уже на склоні свого віку, що вкладають своє знання, свій розум, своє серце і свою душу в те, щоб піднести видання, а з ними й спільноту, для яких вони призначені, на відповідний рівень.

Коли з кінцем минулого і початком цього року почали звільнювати деяких наших людей з праці внаслідок господарської рецесії, і коли ці люди писали, щоб їм припинили висилати „Свободу", бо їм тяжко за неї платити навіть ту маленьку передплату, то не було випадку, щоб з цих причин висилка „Свободи", була комунебудь припинена. Коли хто бажав собі „Свободи", а не мав чим за неї заплатити, то одержував її безплатно. Кілька сотень примірників „Свободи" йде цілком безплатно для людей по всіх країнах світу, бо ці люди справді не мають чим заплатити. Ще не було випадку, щоб батькам української дитини з Південної Америки, Европи чи Австралії, які звернулись до „Свободи" з проханням висилати їх дитині „Веселку", але не мають чим її оплатити, було відмовлено у висилці. З листів, що їх у зв'язку з цим одержує „Свобода", а через неї й її американські читачі та передплатники, можна скласти великий гимн потребуючих і жадних вільного українського слова людей на честь американсько-української спільноти. „Свобода" і її видання, крім свого властивого призначення — служби українському народові та українській справі — виконує також величезну харитативну місію, прикладів якої не списати.

Чи в таких обставинах і при такій своїй функції має „Свобода" право звертатися до своїх заможніших передплатників із закликами доплачувати добровільно до нижчої від коштів продукції передплати та складати пожертви на її фонд? І чи це можна назвати „жебраниною"?

Кілька років тому Південно-Корейська республіка звернулась до уряду ЗДА, щоб він допоміг їй додатково кількома мільйонами долярів. Для уряду Америки це справді була дрібниця, а проте сам президент країни, Д. Д. Айзенгавер, звернувся тоді до американського народу з закликом скласти цю суму добровільними пожертвами, і цим засвідчити свої симпатії для цілей, на які ці фонди були призначені. Подібну вартість має й теперішня збіркова кампанія на фонд „Свободи" і її видань. „Свободі" дуже потрібні ті фонди, які вона збирає, але усій нашій спільноті і нашій українській справі ще більше потрібне виявлене добровільними пожертвами зрозуміння до рідного вільного слова та виявлена такими пожертвами моральна підтримка для тих високих ідеалів, що їх наша вільна преса репрезентує.

Таку і подібну аргументацію можна було б продовжувати без кінця. Але, з повним признанням для загалу наших читачів і передплатників, треба ствердити, що вони цю ситуацію цілком добре розуміють самі і доказують це найкраще своїми пожертвами на фонд „Свободи". Ці вияснення подаємо для тих, хто з цими фактами і арґументами ще не мав нагоди познайомитися, щоб і їх переконати та здобути для тієї направду національної справи, якою є збіркові кампанії вільної української преси взагалі, а „Свободи" зокрема.

Брандейдж оскаржує Конґрес у збільшенні федерального бюджету

Дітройт, Мишиґен. — Колишній директор бюджету Персівел Ф. Брандейдж промовляв на річних зборах Американського Інституту Публічних Бухальтерів і сказав, що Конґрес не допустив до того, щоб уряд Айзенгавера зменшив був федеральний бюджет та ощадніше керував фінансами. Брандейдж казав, що численні урядові проєкти про зменшення федеральних видатків у фінансовому 1959 році, не були ухвалені в Конґресі тому, що Конґрес дивився на них з політичного становища (цьогорічні вибори) або тому, що Конґрес попросту не розумів значення цих проєктів. Колишній голова бюджету нарікав на високі федеральні, стейтові і міські податки і пропонував, щоб одна агенція збирала податки і щоб їх розподілювано між окремі щаблі адміністрації.

ЮВІЛЕЙНИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що з нагоди 65-річчя „Свободи" надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на її фонд та на фонд її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

СПИСОК Ч. 2.

В. Костер, Мантейнсайд	$ 25,00
Високопреосв. Арх. Палладій, Ню Йорк	15.00
о. І. Гундяк, Картерет	10.00
В. Сметана, Кліфтон	10.00
В. Филипкевич, Фила.	10.00
Ю. Пасічник, Фила.	10.00
інж. М. Німців, Рачестер	10.00
В. Скрипник, Рачестер	10.00
Н. Н., Ню Йорк	10.00
о. А. Бабюк, Торонто	5.00
І. Вишик, Ню Йорк	5.00
С. Гунька, Рачестер	5.00
Д-р О. Лебедович, Лапір	5.00
Д-р В. Марчук, Кларендон, Глс.	5.00
Д-р Н. Дубас, Фила.	5.00
П. Бріський, Джерзі Сіті	5.00
Ю. Блікер, Фила	5.00
А. Гулька, Нюарк	5.00
І. Юрчак, Шикаґо	5.00
І. Франко, Бронкс	5.00
Г. Даціків, Шикаго	5.00
Т. Федорович, Ню Гейвен	5.00
Н. Заяць, Линдгурст	5.00
М. Безкоровайний, Елизабет	5.00
Р. Рейнарович, Ню Гейвен	5.00
С. Ладанай, Джерзі Сіті	4,00
Я. Гелета, Мт. Ренієр	4.00
Г. Небор, Шикаґо	4.00
А. Михайлова, Метачен	3.00
П. М. Бібель, Белфорд	3.00
Д-р А. Банах, Нюберрі	3.00
Д-р М. Лободяк, Мейсон С.	3.00
Р. Литвин, Бруклин	3.00
П. Олефір, Рачестер	2,00
М. Нечай, Бостон	2.00
М. Сава, Филаделфія	2.00
І. Грабік, Скрентон	2.00
І. Ілляшенко, Ламбервіл	2,00
П. Дуда, Віндсор	2.00
А. Тимошук, Бріджпорт	2,00
І. Керницький, Ню Йорк	2.00
І. Банах, Филаделфія	2,00
В. Саюк, Норттемптон	2.00
В. Коцелко, Гемтремк	2,00
І. Гоцинець, Филаделфія	2.00
Р. Карбівник, Филаделфія	2,00
І. Васюрко, Филаделфія	2,00
О. Дякуник, Флінт	2,00
П. Савчишин, Бруклин	2.00
І. Сидор, Асторія	2,00
Т. Зборовський, Ню Брітейн	2.00
С. Шгуляк, Н. Рослтон	2.00
Н. Маляр, Пасейк	2,00
Н. Вецаль, Вунсакет	2.00
В. Шиш, Люзерне	2.00
Ю. Кошельняк, Гемтремк	2,00
Н. Кишк, Бервік	2.00
О. Канівець, Савтінґтон	2,00
В. Челяк, Джерзі Сіті	2,00
М. Дудчак, Скрентон	2,00
Н. Близнак, Ню Йорк	2,00
О. Тритяк, Филаделфія	2.00
А. Нойґебаер, Верона	2.00
В. Любас, Шикаґо	2,00
О. Смаль, Шикаґо	2.00
В. Гая, Джерзі Сіті	2,00
Н. Сабат, Трентон	2,00
І. Новосад, Елджін	2,00
А. Щздин, Балтімор	2.00
П. Корейко, Бруклин	2.00
Н. Гарбер, Филаделфія	1.50
В. Креховецький, Ню Гейвен	1,00
Разом	$ 293.50
Раніше проголошено	$ 157.50
Разом	$ 451,00

Читайте українські книжки й газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила!

Зі Спорту

СІЧ ЕЛИЗАБЕТ — РОМА 2 : 5

В минулому сезоні Січ, Елизабет не вив'язалася так світло із своїх завдань, бо залишилася аж на шостому місці стейтової ліги Ню Джерзі.

Як відомо Січ, Елизабет, колись перебувала завсіди в перших рядах табелі в горі, а тепер навпаки, бо аж в третім ряді з долини. В чому вина? Частинна вина управи, що так часто змінювала змагунів, які не були ніколи зіграні. Брак тренінгу, що був неможливий на місці, бо змагуни Січі були аж з трьох стейтів. Подруге, Січ в більшості грала чужинцями, а своїх часто бракувало. Відповідь Управи „не приїхали", а в чужинців не помічалось великої жертвенности. Січ Елизабет в новому сезоні виступає майже зі своїм складом, за винятком одого бразилійця Лусія.

В неділю 28-го вересня Січ Елизабет розіграла перші Лігові змагання з Італійським Клюбом Рома. У першій півгрі Січ не видержала у змаганнях зі швидким та добре зіграним італійським клюбом і віддала зараз на початку дві точки для Роми. Січ програла звисоко 2:5 для Роми. Вислід міг бути інший. В Січі бракувало точніших стрільців. Першу половину провадила Рома з дуже скорим темпом 0:4 в свою користь. В другій половині гри у Роми помічалась перевтома. Січ почала заґравати краще так, що в 65 мінуті Лусіо стріляє перші ворота для Січі. Рома переходить до власної оборони. Кілька хвилин пізніше Марчук здобуває другі ворота і вислід вже да кінця залишається 2:5 в користь Роми. Цьолко весь час мав повні руки роботи. Склад Січі не був такий злий, бракувало тільки зіграння.

Першою програмою Січ не смів зневірюватися, а навпаки, з досвіду перших змагань братися до роботи, а тоді вислідя напевно будуть в користь Січі.

Склад Січі: К. Гевко, М. Панкевич, С. Лютак, Б. Марчук, І. Малавчук, М. Олійник, В. Маркусь, Р. Гарасим, М. Клоків, А. Александрович, М. Александрович, А. Лусіо.

Володимир Заблоцький

ТЕНІСОВІ ОСТАНКИ

В двох містах Пенсилвенії відбулися цими днями дві останні тенісові імпрези, які мабуть закінчать тенісовий сезон в ЗДА, коли не рахувати внутрішньо - клюбового турніру КЛК, який відбувся 12-го жовтня під час зустрічі членів КЛК на Союзівці.

У Филаделфії, завдяки старанням невтомної пропагаторки теніса на терені цього міста між нашою молоддю, пані Андрусів, відбувся в Гантінґ Парку — показ тенісової гри при участі чемпіона юньйорів східньої Пенсилвенії на твердих кортах. Згаданий чемпіон розіграв кілька показових партій, перемагаючи, м. ін., учасника турніру КЛК і У. Н. Союзу на „Союзівці", Юрка Савчака, який в цьому турнірі зійшов до чвертьфіналу.

Американський чемпіон юньйорів показував засади гри досить численно зібраній нашій молоді, яка прибула, не зважаючи на прикру холодну погоду. Доказ, що теніс має добре підґрунтя у нашій „футбольній" Филаделфії і тим більше заслуговує на підтримку батьків невтомна праця пані Андрусів. Треба сподіватися що на другий рік вихованки п. Андрусів візьмуть участь у змаганнях юньйорів, хлопців і дівчат, на турнірі УАСЦК і КЛК на „Союзівці".

В столиці Пенсилвенії, Гарисбурґу, відбувся вже вдруге тенісовий турнір за чашу інж. М. Лепкалюка, в якому перемогу вже вдруге здобув п. Юрій Купчинський, єдиний учасник турніру з-поза інженерської фірми інж. М. Лепкалюка. На цей раз перемога не прийшла п. Купчинському надто легко, бо про виграну рішала в цьому році вже не лише кількість виграних сетів і ґеймів, тому, що, перша чвірка змагунів мала, включно з переможцем, по одній поразці. Таким чином, Юрій Купчинський, урядовець стейтового уряду Пенсилвенії, син нашого відомого письменника Романа Купчинського, отримав вже вдруге перехідну нагороду інж. М. Лепкалюка.

Зліва на право стоять: М. Галів, Н. Пацлавський, О. Слупчинський, В. Демчук, М. Лепкалюк (з чашою), І. Мартинець і переможець турніру, Ю. Купчинський.

„ТИГРИ" ПЕРШУНОМ МІННЕСОТИ

Тигри — Київ 5:0 , 10:0

Дружина копаного м'яча „Тигри" при осередку СУМА в Міннеаполіс, розіграла 12-го жовтня ц. р. мистецькі змагання проти української дружини Київ і вирішила їх у свою користь 10 : 0.

Великим бажанням Тигрів було виграти ці змагання і закінчити 1958-го року сезон без ні одної програної. Це є великий успіх і доказ, що Тигри мають у своїй одинадцятці змагунів, товариське співжиття, пошану один до одного й бажання перемоги, яка приносить славу для українців в Міннесоті і навіть по інших містах ЗДА. Також велика заслуга належиться осередкові СУМА в Міннеаполіс, який, не зважаючи на різні перешкоди, докладає всіх зусиль і грошей, щоб задержати українську молодь при українстві. Спорт на терені Твін Сити причинився багато в цьому напрямку.

Змагання з Києвом проходили в дружній атмосфері, лише великою несподіванкою був результат самих змагань. Ніхто не сподівався такого висліду, хоч навіть Київ не був у своєму сильному складі. Гру почав Київ і вже в першій хвилині ворота Тигрів були в небезпеці, але замість з п'ять метрів пустити легко м'яч в сітку, то самопевний себе Л. Лозовий пустив сильним стрілом понад ворота. Це могло змінити цілу гру. Але за 5 хвилин Тигри перейняли ініціятиву над м'ячем і заволоділи площею. Короткі низькі подачі дали свій наслідок.

Нема де правди діти, але Степан Павлишин був найкращий на площі. Також в дуже добрій формі були змагуни: Коноплів, Чіхрай, Петерчіні і Вочак. Велика шкода, що М. Микуляк не брав участи в другій половині сезону з причини операції. Він також є асом Тигрів і найкращим ліво-криловим в Міннесоті. Ворота здобули: С. Павлишин 5, М. Петерчіні 2, В. Коноплев, М. Павлишин і К. Чіхрай по одному. Перша дружина Тигрів має таких змагунів: В.Вайновський, С. Павлишин, М. Павлишин, С. Вовчак, Т. Гаврилюк, Е. Чанґ, В. Коноплів, М. Павлишин і К. Крамарчук, К. Чіхрай, М. Петерчіні, М. Микуляк і резервові П. Буник і М. Павлишин. Друга дружина Тигрів має також тринадцять змагунів, але на жаль вона зайняла останнє місце в першій дивізії.

М. Крамарчук

Совєти затаюють долю 11-ох американських летунів

Москва. — У своїй ноті з минулої п'ятниці 16 ц. м., переданій американському амбасадорові у Москві Левеллинові Томпсонові, совєтський уряд в рішучому й арогантському тоні відмовився подати будь-які інформації про долю 11-х американських летунів з літака, який ніби-то розбився по совєтському боці совєтсько-турецького кордону ще 2 вересня ц. р. Совєти твердили, що вони знайшли розбитий американський літак у віддалі 35 миль на північний захід від Еривані у Вірменії та що віднайдено шість тіл убитих летунів. Згодом їх тіла Совєти передали американському преіставникові на турецькому кордоні. Однак тим літаком летіло 17 летунів. ЗДА вислали в цій справі до Москви вже кілька нот з запитами про долю летунів та з просьбою, щоб допустити американських представників на місце катастрофи, щоби перевірити її причини. Совєти на це взагалі не відповіли, а тепер утретє рішуче заявили, що їм „нічого не відомо" про решту 11 летунів, а якщо — мовляв — родини тих летунів стурбовані, то хай мають претенсію до американського уряду за висилання літаків на совєтську територію. В американській пресі появились були вістки, що совєтські військові літаки перехопили були той американський літак у прикордонній совєтсько-турецькій смузі і свідомо загнали його в глиб совєтської території і там його зістрілили. Є здогади, що або большевики оцілілих американських летунів арештували й запроторили у віддалений кацет, щоб вони не могли розкрити тайни тієї катастрофи, або, що місцеве населення, постійно під'юджуване проти „імперіялістичних шпигунів", злінчувало летунів і большевики не хочуть признатись до тієї події.

Рокфеллер проєктує стейтове медичне соціяльне забезпечення

Саратоґа Спрінґс, Н. П. — Республіканський кандидат на губернатора стейту Нелсон А. Рокфеллер промовляв на республіканському прийнятті і заявив, що якщо його виберуть на становище губернатора, то він запроєктує, щоб кожний робітник був також забезпечений на те, щоб на випадок недуги міг мати безплатне лікування. Це нове забезпечення було б подібне до забезпечення, яке на випадок недуги дає хворому винагороду. Він казав, що забезпечені мали б право вибирати собі лікаря, і що зовсім не мусіло б погіршитися відношення лікарів до пацієнтів. Соціяльне лікарське забезпечення мало б оплачувати побут в шпиталі і лікування умово хворих. Воно мало б давати винагороду лікарям і медичному персоналові. Це забезпечення мало б бути важне і під час безробіття робітників. Стейтові леґіслятури мали б давати фінансові допомоги міським управам, щоб могли впровадити це соціяльне лікарське забезпечення.

†

Ділимося сумною вісткою, що в суботу, 18-го жовтня 1958 року помер нагло,

НАШ НАЙДОРОЖЧИЙ МУЖ і БАТЬКО,

ІВАН КОЛТОН

народжений в Глубічку Вел., пов. Тернопіль, Зах. Україна.

ЗАУПОКІЙНА ПАНАХИДА відправиться в **ПОНЕДІЛОК** і **ВІВТОРОК, 20-го і 21-го ЖОВТНЯ 1958 р., о год. 8-ій веч., в пох. заведенні Т. Волінін — 123 Іст 7-ма вул. в Ню Йорку.**

ПОХОРОН відбудеться в **СЕРЕДУ, 22-го ЖОВТНЯ 1958 року, о год. 9:00 рано, з церкви св. Юра — при 7-ій вул. в Ню Йорку, на цвинтар Кальварія 1.**

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Горем прибиті:
Дружина — АННА
і син — ЗЕНОН

В Ню Йорку відбувся 14-ий Літературно-Мистецький Ярмарок

Ню Йорк. — В суботу 18-го жовтня Український Літературно-Мистецький Клюб в Ню Йорку вилаштував в залі Джуньйор Гай Скул свій вже 14-ий Літературно-Мистецький Ярмарок. Програму започаткував ред. Лев Лепкий доповіддю про львівську богему. Після того співачка нюйоркської опери пані Марія Лисогір відспівала одну пісню Франка-Степового, і дві композиції М. Гайворонського. Ярослав Гриневич читав свої власні „Львівські витинанки", а Юрій Лаврівський виголосив мелодекламацію — вірш Р. Купчинського з музикою І. Соневицького. Відомий композитор Володимир Грудин відограв три свої композиції (Прелюдію, Етюд і Поему). У другій частині пп. Валя Калин і Іванна Кононів відограли скеч Ікера „Несподіванка", Микола Понеділок читав свою власну гумореску „Про сьогоднішній Львів". Згадувана вже пара Валя Калин і Іванна Кононів проспівала музичний монтаж з музикою Ірини Чумової. Програму закінчила відома трійка з колишнього Веселого Львова Ліза Шашарівська-Чепіль, Марія Лисяк і Юрій Лаврівський, яка виступала в „своєму репертуарі", і яку представив публіці п. Олег Лисяк. Акомпаньювали пані Лідія Бульба і п. Ігор Соневицький. Публіка щиро вітала виконавців.

Англія відкличе свої війська з Йорданії 11-го листопада

Амман. — Офіційно проголошено, що 11 листопада ц.р. від'їдуть з Йорданії всі англійські війська, які прибули туди 17 липня ц.р. на заклик короля Гуссейна, щоб боронити загрожену самостійність Йорданії. Хоча англійських військ не було там багато, бо всього неповна 4,000 вояків, здебільша парашутистів, проте вони стали ґарантом безпеки проти можливого державного замаху прихильників єгипетського президента Нассера з його активною підтримкою. Йорданські політики — коментує преса — дивляться з журбою, чи після відходу англійських військ за якийсь час не повторяться давні підривні дії на Середньому Сході, сформульовані, як „посередня аґресія". Проте, панує переконання, що Нассер гоноруватиме усну обіцянку, дану генеральному секретареві Об'єднаних Націй Гаммершильдові, що після відклику англо - американських військ з Йорданії і Ливану він шануватиме резолюцію Об'єднаних Націй з 21 серпня про пошанування арабськими країнами суверенности всіх існуючих арабських держав. Англійські війська з Йорданії частинно відлетять до Кенії через порт в Акабі і Аден, частинно повернуться на Кипр. Одержано вже дозвіл від держав, понад які буде відбуватися перелет тих частин. Американські війська приспішено від'їздять з Ливану.

Розбився великий совєтський літак — всі згинули

Москва. — Найбільший у цивільному совєтському летунстві ракетний літак ТУ-104 впав в минулу суботу 18 ц.м. біля містечка Канаш за 4400 миль на Схід від Москви і похоронив під своїми руїнами всіх членів залоги та 65 пасажирів. Між ними було 16 комуно-китайських „промінентів" і 49 чужинних вурістів. ТУ-104 може везти 70-80 осіб. Цей літак летів з Пейпінґу до Москви. ТУ названий у честь його конструктора Андрея Ніколаєвічан Туполева, який за це, разом з 15 своїми співробітниками, дістав в 1952 році „Сталінську нагороду" 150,000 рублів. ТУ101 привіз до ЗДА совєтського міністра Андрея Громика і амбасадора Міхаїла Меншікова, але англійський і французький уряди заборонили тим ракетним совєтським літакам осідати на летовищах під Лондоном і Парижем з уваги на страшний гук, що його роблять.

ПОЛІЦИСТ ЗАСТРЕЛИВ 4 ОСОБИ В ЦЕНТРІ НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Команда нюйорксткої поліції шукає мотивів, чому 36-річний поліцист, який не був в службі, в неділю 19-го жовтня, застрелив у барі 4 особи, куди він зайшов в 2-ій годині по півночі. Після злочину поліцай Джеймос МекДермотт втік на вулицю і добіг із 53 вулиці до 55 вулиці і 8-ої евню, де двом поліцистам вдалося його пораненого роззброїти. Гадають, що він збожеволів, бо минулого року був в автовій катастрофі, і його боліла голова.

ОГОЛОШЕННЯ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

НЮАРК, Н. Дж. — Т-во „Чорноморської Січі", Відд. 14, подає до відома, що Місячні збори відбудуться в середу, 22-го жовтня 1958 р., — о год. 7:30 веч., в Січовім домі при 508 — 18 Евеню. Проситься членів прибути та вирівняти свої залеглості. — М. П. Отрок, секр.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. — В-во св. І. Хрестителя, Відд. 270, повідомляє, що Збори відбудуться в четвер, 23-го жовтня 1958 р., о год. 7:30 веч., в УН Домі при Фліт вул. ріг Окланд Еве. Просимо численно прибути та вирівняти членські вкладки. — Т. Гіль, Т. Баран, Островський, рек. секр.

ГАРТФОРД, Конн. — Управа В-ва св. І. Хрестителя, Відд. 277, повідомляє, що Місячні збори відбудуться у п'ятницю, 24-го жовтня 1958 р., о год. 7:30 веч., у домівці Укр. Амер. Горожанського Клюбу при 51-53 Вайтмор вул. Проситься членів прибути на збори, бо є дуже важні справи до обговорення. Просимо привести особи, що ще не є членами УНСоюзу. Батьків-членів УНСоюзу, які не є передплатниками дитячого журналу „Веселка", просимо передплачувати цей журнал для своїх дітей. Поодинокі числа, як показові, має секретар Відділу. Тих членів, які не платять своїх вкладок і залягають з вплатою вже кілька місяців, Управа остерігає перед суспендуванням. — Управа.

Ставайте членами Українського Народного Союзу, а тим самим і співвласниками 20-ти мільйонового майна організації!

†

Посмертні Згадки

ЯКОБ РОДЗИНЯК, довголітній член Т-ва „Запорозька Січ", Відд. 347 УНСоюзу в Millvile, N. J., помер, на 82-му році життя, дня 23-го вересня 1958 р. Покійний полишив у смутку дружину Єву, 4 доньки, 1 сина і внуків. Похорон відбувся 25-го вересня 1958 року, з пох. заведення до української кат. церкви, а опісля на український цвинтар на Carmyl Rd. — В. Й. П!

Гр. Тигций, секр.

МИХАЙЛ ДОБРОМІЛЬСЬКИЙ, довголітній член Т-ва св. Володимира, Відд. 179 УНСоюзу в Сант Луїс, Миз., помер дня 23-го вересня 1958 р., на 63-му році життя. Покійний походив зі с. Ролів, пов. Дрогобич, Зах. Україна. Полишив у смутку дружину Софію, сина Гіларія, доньку Розалію та 4-ох внуків. Похорон відбувся 26-го вересня 1958 р., при участі Родини, Знайомих і Членів Т-ва, з пох. заведення, на Санпайн цвинтар. — В. Й. П!

І. Назар, секр.

ТАРЗАН, ч. 4146. Є відповідь . . . але яка?

Тарзан не сперечався про чудацтва Легкого Джова, хоч був здивований. Відчуваючи трохи більше як огиду, він знову занурився в темну воду.

Бувши на березі, Тарзан прислухався, як воркотання мотору слабшало . . .

А тоді він випростувався — здивований. Щось йому докучало, і тепер він вже знав відповідь.

• РОЗШУКИ •

Анастазія КОНДАРЕВИЧ, з дому БІЛЕЦЬКА, пошукує брата Петра БІЛЕЦЬКОГО, сестру ВАСИЛИН (що була в монастирі), тітку СВАВЛИКИС, з дому Мазурка, — всі зі села Буянець, пов. Жовква. Писати:

Михайло БАСАРАБ
310 Williams St., Slatington, Pa.

• РОЗШУКИ •

Розшукую брата Володимира БУРЯКІВЦЯ, народж. 1920 р. в м. Чернобилі, Київської области, студента Київського Інженерно-Будівельного Інституту. Перебував, як остарбайтер в м. Реґенсбурґу (Баварія). Пропав безслідно під час репатріяції в 1945 р. Про місце його перебування, чи про його долю, прошу повідомити за винагородою:

George BURIAKOWETZ
3503 Baring Street
Phila. 4, Pa., USA

Пошукую Ф. ШЛІХТУ, з Устилуга на Волині. Маю вістку від сестри. Писати:

B. MARCHUK
326 Ruby Street
Clarendon Hills, Ill.

Закордонні газети прошу передрукувати.